

Θεατρική διασκευή: Λάκης Λαζόπουλος
Σκηνοθεσία-σκηνικός χώρος: Γιάννης Ρήγας
Κοστούμια: Χρήστος Μπρούφας
Μουσική: Γιώργος Χριστιανάκης
Κίνηση-χορογραφία: Αλεξάνδρα Τσοτανίδου
Φωτισμοί: Στέλιος Τζολόπουλος
Βίντεο: Γιάννης Πειραλής
Βοηθός σκηνοθέτη: Ιορδάνης Αιβάζογλου
Οργάνωση παραγωγής: Ροδή Στεφανίδου

ΔΙΑΝΟΜΗ (με αλφαβητική σειρά)

Μαριάννα Αβραμάκη: Ευανθία Μούσχουρα, Ντουντού, Ζουμπουλία, Ματούλα, Καλλιόπη Καλλιοντζή
Ιορδάνης Αιβάζογλου: Τσέλιγκας, Κωνσταντίνος Καρλάφτης, Σταμάτης Χαμωλιάς
Πάυλος Ελευθεριάδης: Επιθεωρητής
Χρύσα Ζαφειριάδου: Αγλαΐα, Νιόνια Λιάγκουρα, Μάνα, Καλλιόπη Βουραχμάνη
Γιάννης Καραμφίλης: Γυμνασιάρχης, Μπίθρος, Βρασίδας Χατζηαστερίου
Γιάννης Καρασούλης: Μέλιος Καδράς
Ματίνα Κουλουριώτη: Βελίκω Πρινολά, Ευτέρπη Ξυπολύτου
Δημήτρης Μορφακίδης: Δάσκαλος, Αλμπέρ Αναχωρίδης, Δακρυτζίκος
Ρούλα Παντελίδου: Αρετή, Στρίγκω, Ερασμία, Κυρία Ραούλ
Χάρης Παπαδόπουλος: Δημήτριος Σταμίρης, Μπάμπης Σίκλαος
Σάκης Πετκίδης: Ανέστης
Μιχάλης Σιώνας: Παπάς, Χριστόφορος Αποσπερίτης
Γιώργος Σφυρίδης: Μπάρμπα - Θόδος
Αμαλία-Ελευθερία Ταταρέα: Αλίκη Σπαδέρη, Ουράνα, Αγράμπελη Σταμίρη
Γιάννης Χαρίσης: Σωτήριος Σκαμβούρας

Μαθητές, Καθηγητές, Χωρικοί, Στρατιώτες, Εργάτες, Περαστικοί: Τρυφωνία Αγγελίδου, Αδαμάντιος Αδαμαντίδης, Λίλα Βλαχοπούλου, Νικόλαος Κετσεσίδης, Ελένη Κιλινκαρίδου, Γιάννης Σαμφαλάκης, Ορέστης Χαλκιάς-Αλεξανδρόπουλος.

Μεταξύ α΄ και β΄ μέρους διάλειμμα 10΄

Ήταν πάντοτε βαθιά μου επιθυμία να μεταφέρω στο θέατρο, διασκευάζοντάς τα, σπουδαία λογοτεχνικά κείμενα που μας σημάδεψαν, που με σημάδεψαν. Το *Ένα παιδί μετράει τ΄ άστρα* είναι η αρχή. Οι χαρακτήρες είναι τόσο διάφανοι, ο λόγος τόσο εξαιρετικός. Τίποτα δεν πείραξα. Κράτησα την καρδιά του έργου, την πορεία της υπόθεσης, τους κεντρικούς χαρακτήρες, εντάσσοντάς τους απλώς σε θεατρικά χρονικά πλαίσια.

Διάλεξα αυτό το έργο επειδή ήταν το πρώτο λογοτεχνικό βιβλίο που έπιασα στα χέρια μου μικρός κι ακόμα έχω την αίσθηση του πόσο όμορφα είχα χαθεί στις σελίδες του εκείνο το βράδυ. Πώς είχα αφεθεί σ΄ αυτόν τον χειμαρρώδη λόγο του Λουντέμη βλέποντας ανάγλυφα εποχή, ανθρώπους, αισθήματα, σκέψεις.

Σήμερα περισσότερο από κάθε άλλη εποχή έχει ανάγκη ο άνθρωπος να αγαπήσει, να ξανααγαπήσει τα γράμματα. Να ξαναβρεί τη σκέψη. Τη χαμένη του σκέψη και να επιστρέψει μέσα από την αληθινή γνώση στο δικίο της καρδιάς. Και πάνω απ' όλα να πιστέψει ότι ακόμα κι αν μας αποπαλλουν απ' όλα τα σχολεία της ζωής, η καθαρή ψυχή οδηγεί αλάνθαστα.

Λάκης Λαζόπουλος

Μενέλαος Λουντέμης (1912 -1977)

Ο Μενέλαος Λουντέμης (φιλολογικό ψευδώνυμο του Δημήτρη Βαλασιάδη) γεννήθηκε στην Αγία Κυριακή, ένα προάστιο της Κωνσταντινούπολης, το 1912*. Γιος εύπορης οικογένειας της Πόλης, ήταν το μοναδικό αγόρι από τα πέντε παιδιά του Γρηγόρη Μπαλάσογλου (που μετονομάστηκε Βαλασιάδης μετά την εγκατάστασή του στην Ελλάδα) και της Δόμνας Τσουφλίδη.

Με την Ανταλλαγή Πληθυσμών του 1924 η οικογένειά του εγκατέλειψε την Κωνσταντινούπολη και εγκαταστάθηκε στο χωριό Εξαπλάτανος κοντά στην Έδεσσα. Λέγεται ότι από τον ποταμό Λουδία της περιοχής, εμπνεύστηκε το λογοτεχνικό του ψευδώνυμο. Η οικογένειά του χρεοκόπησε και ο Λουντέμης, αναγκάστηκε να εργαστεί από μικρή ηλικία, ασκώντας εποχιακά επαγγέλματα όπως λαντζέρης, ψάλτης, δάσκαλος, για βιοποριστικούς λόγους. Στην Δ΄ τάξη του Γυμνασίου απεβλήθη για πολιτικούς λόγους απ' όλα τα Γυμνάσια της χώρας.

Έπειτα από συνεχείς μετακινήσεις της οικογένειάς του, από την Έδεσσα, στην Κοζάνη και τον Βόλο, εγκαταστάθηκε τελικά στην Αθήνα, όπου συνδέθηκε με τον Κώστα Βάρναλη, τον Άγγελο Σικελιανό και τον Μιλτιάδη Μαλακάση, ο οποίος μεσολάβησε στην πρόσληψη του Λουντέμη, το 1938, ως βιβλιοθηκάριου της «Αθηναϊκής Λέσχης».

Την ίδια περίοδο συνδέθηκε και με τον καθηγητή της Φιλοσοφικής Νικόλαο Βέη, ο οποίος τον βοήθησε να παρακολουθεί μαθήματα στη Φιλοσοφική Σχολή Αθηνών, ως ακροατής.

Κατά την περίοδο της Γερμανικής Κατοχής, ο Λουντέμης πήρε ενεργό μέρος στην Αντίσταση, στο πλευρό του ΕΑΜ, γράφοντας στον παράνομο τύπο και προς το τέλος της Κατοχής ανέλαβε τη θέση του Γραμματέα της Οργάνωσης Διανοουμένων του ΕΑΜ.

Κατά την περίοδο του Εμφυλίου συνελήφθη για τα αριστερά του φρονήματα, δικάστηκε για εσχάτη προδοσία και καταδικάστηκε σε θάνατο, ποιήη που δεν εκτελέστηκε ποτέ, εξορίστηκε όμως στη Μακρόνησο και στον Αη Στράτη, ενώ κάποια βιβλία του, απαγορεύτηκαν και αποσύρθηκαν από την κυκλοφορία. Το 1958, του αφαιρέθηκε η ελληνική υπηκοότητα και κατέφυγε στη Ρουμανία, όπου και έζησε έως το 1976. Την περίοδο της εξορίας του, πραγματοποίησε αρκετά ταξίδια, φτάνοντας μέχρι την Κίνα και το Βιετνάμ και έλαβε μέρος στο Συνέδριο Ειρήνης του Οσλο, το 1961, όπου καταδικάστηκεν αστυνομοκρατία και τη νέα αποικιοκρατία σε διάφορες χώρες και την

Ένα παιδί μετράει τ΄ άστρα

Ελλάδα. Το 1976 επανέκτησε την υπηκοότητά του και επέστρεψε στην Ελλάδα, όπου και πέθανε, από καρδιακή προσβολή, στις αρχές του 1977.

Ο Λουντέμης ξεκίνησε τη συγγραφική του σταδιοδρομία το1934 με τη δημοσίευση του διηγήματος *Μια νύχτα με πολλά φώτα κάτω από μια πόλη με πολλά αστέρια* στο περιοδικό *Νέα Εστία*. Το 1938 εξέδωσε τη συλλογή διηγημάτων *Τα πλοία δεν άραξαν*, για την οποία τιμήθηκε με το Μέγα Κρατικό Βραβείο Πεζογραφίας. Το 1951 τιμήθηκε στο Παρίσι με το βραβείο της Χρυσής Δάφνης Πανευρώπης.

Ανήκει στους Έλληνες λογοτέχνες του μεσοπολέμου που στράφηκαν προς τον κοινωνικό ρεαλισμό. Το έργο του, που καλύπτει όλα σχεδόν τα είδη της λογοτεχνίας (πεζογραφία, ποίηση, δοκίμιο, θέατρο, παιδική λογοτεχνία, μετάφραση κ.ά.) είναι έντονα επηρεασμένο τους: Κνουτ Χάμσουν, Μαζίμ Γκόρκι, Παναΐτ Ιστράτη κ.ά. Η ιδιοτυπία του έργου του έγκειται στον «ερασιτεχνικό» τρόπο γραφής, τον οποίο υπηρετése συνειδητά, - ο ίδιος υποστήριζε πως δεν τον ενδιαφέρει η Τέχνη αλλά η καταγραφή της πραγματικότητας και της κοινωνικής ανισότητας.

Αφετηρία των περισσότερων έργων του είναι τα προσωπικά του βιώματα, οι εμπειρίες και τα συναισθήματά του, που προσδίδουν στα γραπτά του άλλοτε νοσταλγικό και χιουμοριστικό και άλλοτε δραματικό τόνο, προβάλλοντας τις αντίζοες συνθήκες διαβίωσης των ασθενέστερων κοινωνικών ομάδων. Τα πρόσωπά του, λαϊκοί και απλοί άνθρωποι της ελληνικής επαρχίας, είναι ολοκληρωμένοι και ζωντανοί χαρακτήρες, με τους οποίους ο Λουντέμης αναπτύσσει μία ξεχωριστή συναισθηματική σχέση. Τα περισσότερα έργα του περιστρέφονται γύρω από ένα κεντρικό πρόσωπο, που συνήθως παραπτέμπει στον ίδιο τον συγγραφέα, και το οποίο μας δίνει την προσωπική του οπτική της μοναξιάς, του ανεκπλήρωτου του έρωτα και της δυστυχίας του κόσμου.

Τα βιβλία του Μενέλαου Λουντέμη έχουν μεταφραστεί σε πολλές γλώσσες, κυρίως της Ανατολικής Ευρώπης, ενώ αποσπάσματα έργων του έχουν δημοσιευθεί σε ευρωπαϊκά καλλιτεχνικά περιοδικά και εφημερίδες. Το μυθιστόρημά του *Ένα παιδί μετράει τ΄ άστρα* έχει μεταφραστεί και στα γερμανικά, ενώ κάποια ποιήματά του μελοποιήθηκαν.

Πηγές: 1. Χρήστος Σαμουηλίδης, *Μενέλαος Λουντέμης-Τομές στο πεζογραφικό έργο του*, Ιωλκός, Αθήνα 1981. 2. Αλέξανδρος Ζήρας, *«Λουντέμης Μενέλαος», Παγκόσμιο Βιογραφικό Λεξικό*, τόμος 5, Εκδοτική Αθηνών, Αθήνα 1986. (Σύνταξη: Αμυλία Καρακόκκινου)

* Άλλες πηγές εμφανίζουν ως χρονολογία γέννησης του Μενέλαου Λουντέμη το 1906.

Ο **Λάκης Λαζόπουλος** γεννήθηκε στη Λάρισα και σπούδασε νομικά στο Δημοκρίτειο Πανεπιστήμιο Θράκης, όπου ανεβάζει και τις πρώτες του θεατρικές παραστάσεις με τη θεατρική ομάδα του πανεπιστημίου. Κάνει μεταπτυχιακές σπουδές στο Ποινικό Δίκαιο και στην Εγκληματολογία στο πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης. Δεν έχει παρακολουθήσει δραματική σχολή.

1979 Γράφει τα πρώτα του κείμενα για επιθεωρήσεις στο Θεσσαλικό Θέατρο, όπου συμμετέχει και ως ηθοποιός. **1981-1986** Συνεχίζει στην Αθήνα με την Ελεύθερη Σκηνή (Σ. Φασουλής, Α. Παναγιωτοπούλου) και στη συνέχεια γράφει μαζί με τον Π. Βούλαρη την τηλεοπτική σειρά *Οι απόμαχοι* και μαζί με τον Γ. Ξανθούλη, τις επιθεωρήσεις: *Το ΠΑΣΟΚ της Χαϊδως*, *Τον ΠΑΣΟΚ τους τον χαβά*, *Μια στο Κασπί* και *μια στο πέταλο* και *Χαράτσι από τον Ανδρέα τον Απάτι*. Συμμετέχει στην ταινία του Γ. Σμαραγδή *Σιγά η πατρίδα κοιμάται*. Περιοδεύει με αποσπάσματα των επιθεωρήσεών του σε όλη την Ελλάδα. Ανεβάζει, σε δική του μετάφραση-ελεύθερη απόδοση, τη *Λυσιστράτη*, παίζοντας ο ίδιος τον ομώνυμο ρόλο (σκην. Α. Βουτσινάς, μουσ. Σ. Κραουνάκης, στίχ. Λ. Νικολακοπούλου). Ανεβάζει τις παραστάσεις *Τι είδε ο Γαμπινέζος* (σκην. Α. Βουτσινάς, μουσ. Σ. Κραουνάκη), *Το ημερολόγιο ενός τρελού* (σκην. Μ. Βολανάκης), *Ελλάς κατόπιν αοριής*. **1990** Γράφει και σκηνοθετεί ο ίδιος την παράσταση *Ήταν ένα μικρό καρβί* (σκην. Δ. Φωτόπουλος, μουσ. Θ. Μικρούτσικος), που παίζεται για δύο χρόνια και στη συνέχεια μεταφέρεται στην τηλεόραση (Mega Channel). **1991** Γράφει, σκηνοθετεί και πρωταγωνιστεί στο *Κάτι έχω να σας πω* και στη συνέχεια περιοδεύει στην Ελλάδα με το *Επιτέλους μόνοι*. Η παράσταση ανεβαίνει το 1994 και στη Νέα Υόρκη, στο City Center Hall (9.000 θεατές). **1993** Ερμηνεύει τον ρόλο του Μακ Κηθ στην *Όπερα της πεντάρας* (σκην. Ζ. Ντασέν). Είναι η περίοδος που έχει ξεκινήσει στην τηλεόραση να γράφει, να σκηνοθετεί και να ερμηνεύει πάνω από 15 διαφορετικούς ρόλους, στην πιο πετυχημένη τηλεοπτική σειρά της ελληνικής τηλεόρασης *Δέκα μικροί Μήτσοι*. Την ίδια χρονιά παρουσιάζει στο Μέγαρο Μουσικής, σε εναλλασόμενες παραστάσεις με τον Δ. Χορν, το παραμύθι του Προκόφη *Ο Πέτρος και ο Λύκος*, με την Καμεράτα υπό τη διεύθυνση του Α. Μυράτ. **1994** Πρωταγωνιστεί στην τηλεταινία *Το κορίτσι με τις βαλίτσες* (σκην. Ν. Νικολαΐδης, Αντ1) και εμφανίζεται ως γκεστ σταρ στην ταινία *Καθάφης* (σκην. Γ. Σμαραγδής). **1996** Παρουσιάζει το δραματικό παίημα *Ενώχ Άρντεν* του Α. Tennyson, στο πλαίσιο των εκδηλώσεων του Φεστιβάλ Ναυπλίου, με τον ίδιο στον ρόλο του αφηγητή και τον Καλλιτεχνικό Διευθυντή του Φεστιβάλ, Γιάννη Βακαρέλη, στο πιάνο. **1997** Παρουσιάζει στο πλαίσιο της Πολιτιστικής Πρωτεύουσας της Ευρώπης, Θεσσαλονίκη την *Κυριακή των παισυνών* (σκηνικά Δ. Φωτόπουλος, μουσική Θ. Μικρούτσικος), που στη συνέχεια μεταφέρεται στην Αθήνα για δύο χρονιές. Την ίδια χρονιά η Walt Disney Productions το αναθέτει την προσαρμογή στα ελληνικά

Αντί σημειώματος

Αγαπημένε μου Μέλιο,
Διάβασα την ιστορία σου με μεγάλη προσοχή και δεν στο κρύβω, συγκινήθηκα. Ο γυμνασιάρχης, ο μαθηματικός, η γυμνάστρια, ο παπάς, η δασκάλα της μουσικής, ο αγαπημένος σου δάσκαλος, αλλά και οι άλλοι ήταν και δικοί μου δάσκαλοι ή τέλος πάντων, έμοιαζαν τόσο πολύ με τους δικούς μου δασκάλους. Με άλλα ονόματα. Εσένα λεγόταν Σκαμβούρας, εμένα Αντωνίου και Γαυντής. Τον γυμνασιάρχη μου τον φωνάζαμε «Μάουκα», γιατί του άρεζε να χορεύει εκείνο το νησιώτικο «θα πάω να βρω τον Μάουκα...». Και τα παιδιά, οι συμμαθητές σου, είναι ίδιοι με τους δικούς μου. Στη θέση του Δακρυτζίκου εγώ είχα τον «Μπιπς» και τον «Κω», γιατί κι εμείς δίναμε παρατσούκλια στους συμμαθητές μας. Και στη θέση της Αγράμπελης τη Βαγγελίτσα – εγώ δεν της ‘ξομολογήθηκα ποτέ τον έρωτά μου. Ο δικός μου μπάρμπα, Ανέστης λεγόταν μπάρμπα-Γιάννης και κάθε απόγευμα γύριζε από το καφενείο και μου έφερνε λουκούμια, τυλιγμένα στο χαρτί, που κέρδιζε στη πρέφα. Και με μεγάλη υπομονή καθόταν κι άκουγε τις ιστορίες μου. Θαύμαζε την απορία μου, το πάθος μου να καταλάβω και να κατακτήσω τον κόσμο. Θυμάμαι τις θείες μου, τη Στυλιανή και τη Νίνα. Η Νίνα με ανάγκαζε να πλένομαι στη σκάφη και για να με πείσει με κυνηγούσε με τη βίτσα. Θυμάμαι μια φορά, που ήρθαν οι βασιλιάδες στο χωριό και μας έβαλαν όλους να χειροκροτάμε με το ζόρι και να φαινόμαστε χαρούμενοι και χορτασμένοι κι εκείνοι μας κουνούσαν το χέρι σαν κούκλες. Και θυμάμαι τη γιαγιά-Μαρία να μασουλάει ευτυχισμένη τα λίγα άγρια χόρτα που είχαμε για μεσημεριανό και να μονολογεί «τέτοια χόρτα ούτε ο βασιλιάς», εννοώντας το βασιλιά φυσικά.

Θυμάμαι όσα γράφεις. Ξαν να μεγαλώσαμε μαζί.

Από τότε, φυσικά, κύλησε πολύ νερό στ΄ αυλάκι. Εμείς μεγαλώσαμε, φωνάξαμε, παλέψαμε, ματώσαμε στους δρόμους, σπουδάσαμε, ερωτευθήκαμε, οι βασιλιάδες φύγανε, οι συνταγματάρχες φύγανε, οι λαοπρόβλητοι ηγέτες φύγανε κι αυτοί...

Κι έχω την εντύπωση Μέλιο, ότι απομείναμε σε μια στάση να περιμένουμε το επόμενο όνειρο.

Δεν άλλαξε τίποτα; Κάναμε λάθος; Κουβαλήσαμε, μια ζωή, ένα άδειο κιβώτιο; Φταίει το κεφάλι το ξερό μας;

Λυπάμαι Μέλιο και ζητώ συγγνώμη για όλα αυτά.

Σου δίνω μια υπόσχεση πάντως: θα συνεχίσουμε να μετράμε τ΄ άστρα όσο κι αν μεγαλώσουμε, όσο κι αν κοστίζει, όσο χρόνο κι αν πάρει.

Γιάννης Ρήγας

του φιλμ κινουμένων σχεδίων *Ηρακλής*, στο οποίο δανείζει και τη φωνή του στους ήρωες Φιλ και Πάνικ, και ο Roy Disney του απονέμει ειδική πλακέτα της καλύτερης προσαρμογής σε όλη την Ευρώπη. Συμμετέχει σε σημαντική εκδήλωση για τα παιδιά με καρκίνο στο Madison Square Garden του Manhattan. **1999** Γυρίζει στην Αυστραλία και την Κρήτη την πρώτη του μεγάλου μήκους ταινία *Φοβού του Έλληνας*, σε σκηνοθεσία του J. Tatoulis και σενάριο του T. Galbraith, η οποία συμμετοδότησε την πρώτη συμπαραγωγή Αυστραλίας-Ελλάδας. **2000** Αρχίζει τα γυρίσματα της μεγάλου μήκους ταινίας *Ο καλυτέρος μου φίλος*, σε δικό του σενάριο και σκηνοθεσία. **2002** Ανεβάζει το θεατρικό έργο *Τα λέμε* που έγραψε και σκηνοθέτησε ο ίδιος. Η παράσταση επαναλήφθηκε και την επόμενη χρονιά σε μια καινούργια εκδοχή, *Τα λέμε Νο 2*. Συμμετέχει με τον μονόλογο *Οι ηλικίες του γελοίου* (σκην. Σ. Χατζάκης) στους Θεατρικούς Μονολόγους που οργάνωσε η Πολιτιστική Ολυμπιάδα. **2003** Αρχίζει τα γυρίσματα της μεγάλου μήκους ταινίας *P 20*, σε δικό του σενάριο και σκηνοθεσία, στην οποία πρωταγωνιστεί και αρχίζει να συνεργάζεται με τον τηλεοπτικό σταθμό ALPHA, ως Σύμβουλος Προγράμματος. Ανεβάζει την επιθεώρηση-αναθεώρηση *...κι αέρας στα πανιά μας* !!!, που γράφει, σκηνοθετεί και πρωταγωνιστεί ο ίδιος. Ταυτόχρονα είναι Καλλιτεχνικός Διευθυντής των θεάτρων Βρετανία και Αθηνών. **2004** Κάνει την πρώτη του εμφάνιση στο Αρχαίο Θέατρο της Επιδαύρου ερμηνεύοντας τον Χρεμύλο στον *Πλούτα* (σκην. Ν. Μαστοράκης, μουσ. Σ. Κραουνάκης). Στη συνέχεια γράφει και σκηνοθετεί την παράσταση *Πού πάει αυτό το λεωφορείο*; Από τον Νοέμβριο, για πρώτη φορά στην ελληνική τηλεόραση, παρουσιάζει μέσα από τον ALPHA, ζωντανά, το σαπρικό δελτίο ειδήσεων *Αλ τσαντίρι νιουζ*. **2005** Πρωταγωνιστεί στην παράσταση του Εθνικού Θεάτρου *Αχαρνές* (σκην. Β. Θεοδωρόπουλος), ενασαρκώνοντας τον Δικαιοπόλη. Λίγους μήνες μετά ανεβάζει την παράσταση *Hysteria* του Τ. Τζόνσον (σκην. Κ. Αρβανιτάκης), όπου πρωταγωνιστεί στον ρόλο του Πατέρα της Ψυχανάλυσης, Φρόυντ. **2006** Συμμετείχε στα γυρίσματα της ταινίας *El Greco* (σκην. Γ. Σμαραγδής), όπου συμπρωταγωνιστούσε κρατώντας τον ρόλο του Νικόλου. **2008** Ανεβάζει, σε δικά του κείμενα και σκηνοθεσία, την παράσταση *Ο βιοπαλαιστής στη στέγη*.

Φέτος, για έβδομη χρονιά, συνεχίζεται στο κανάλι του ALPHA η πολύ πετυχημένη, ζωντανή εκπομπή του *Αλ Τσαντίρι νιουζ*, εκπομπή σταθμός για τα χρονικά της τηλεόρασης, αφού πολύ συχνά στάει κάθε ρεκόρ τηλεθέασης. Μεγάλη επίσης είναι και η διοκογραφική του πορεία, όπου έχει γράψει στίχους για τραγούδια σε όλες τις επιθεωρήσεις του και τα οποία ερμήνευσαν εκτός από τον ίδιο πολλοί γνωστοί καλλιτέχνες.

